

AKLAMACYJA (3) *sb f*

Zawsze acc-; -cy- : -ti- : -ty- (1 : 1 : 1).

Tekst nie oznacza pochyleń; wszystkie a (z wyjątkiem końcowego) prawdopodobnie jasne.

pl N aklamacyj(e) (2). *ϕ A* aklamacyj(e) (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w. w innym znaczeniu.

Okrzyk wyrażający niechęć, wrogość [acclamatio – zawołanie, wezwanie, powabienie, szczwanie Mącz 55e; – acclamatio – krzyk Calep; krzyk słuchaczow przeciwny – acclamatio adversa populi Cn] (3) : prosił aby mógł mowic [...] wszakze iesliby iaki contempt miał go potkać, od kogo albo acclamacye miały bydz onego zatłumiając tedy chciał y tey mowy swey zaniechać. ActReg 50, 50.

Szereg: »wzgarda ani aklamacyje«: Ktoemu [...] powiedziąno było, ani wzgarda ani acclamatye zadne nie bendą. ActReg 50.

DM